

Herääminen. Kuinka herätä todellisuuteen?
Vain ajitella kauneimpia muotoja, kuvitella
ihauimpia menoja, jotka herättävät yleviä
tunteita, nostavat sielun korkeuteen, irrotta-
vat ihmisen mielen irti maallisista.

Silloin voi tuntea kuumiota, auloista rauhaa
ja tyydytystä. On kuin olisi armoitettu seuruste-
lemaan näkymättömien jumalien kanssa, saisi
tuntea salaperäisen täydellisen kauneuden vaitta-
kunnan läheisyyden ja havaita sen hienon korke-
tuksen ympärillään.

Ja kuitenkin — ah, tämä ei tyydytä minussa
olevaa Jumalan nälkää. Jumala, todellisuus, se,
jota minun henkeeni janoa ja ihailee, on muuta,
on jotain kätkeyttä, aivan liikkeistä ja kuitenkin
saavuttamatonta, jota minun pitäisi saavuttaa,
joka yksin on kaiken kaipaamisen tyydytys, salainen
täydellinen yhtyminen — — —

(Voi näitä sanoja, näitä turkia sanoja! Ei-
vät ne mitään ilmaise. Ne ovat turhaa helinää.)

Ei auta nuo menot, olkaat ne kuinka hie-
not ja ylevät hypänsä. Ei hyödytä minkeäänmoi-
set salaiset seurat, ei parhainkaan henkeinen
järjestelua, ei mitkään neuvottu magia.

Tuntuu tympäältä yksinäisyydessä edes yrit-
tää sitä. Jumala kuikkaa: 'En minä oina ole.
Miksi tuohon turhaan menoon turvaudut? Ole
yksinkertainen, ole tosi.' Ja sielu huutaa: 'Huoi-
ta itseä, minun Jumalani!' Ota minut! Älä
minua hylkää. Anna minun täydellisesti olla
Siunsa. Alkoiin olla mitään Siun ja minun
välilläni. Ei jumalia, ei enkeliä, ei mestareita,

ei opettajia. Sillä kukaan Sinä, Jumalani, tule
 minun kenevään toisen kautta, koska minä
 totisesti olen osa Sinusta. Ja minun tarkoitukseni
 Sinun minulle antamasi tehtävää ja tarkitus
 on ymmärtää yksin Sinua, valventua, herätä
 olla täydellisesti yhtä Sinun kaussasi.

Ei tässä ole ylpeyttä, ei erikoiseen asemaan
 asettumista. Totuus tähän vie, sisäinen vilpittö-
 myys, uskallisuus Jumalalle. Helpompi olisi
 tästä kinkkiä, heittäytyä jonnek toiseen varaan,
 olla vain keveä vaivainen syntinen ja seurata
 jonkun määrätyn joukon mukana, joka minun
 pian omasta mielestäni on erikaisesti armoit-
 tettu, työtä salatieteellisen ja jonkun totuuden
 patentin omellinen omistaja.

Uskot ja näkökannat, muodot ja me-
 teluät ovat monet ja erilaiset, mutta elämä
 on vain yksi. Ei ole muuta kuin elämä hengessä,
 välitön, yhtäläinen elämä Jumalana. Sen kautta
 kaikki oluaiset ovat samaa sukua ja keske-
 nään veljet, näkymätön alkuelio, toiveini
 totuudenetsijä ja tähtikuntaa hallitseva juma-
 la.

Minussa tämä ainoa todellisuuden elämä
 on vielä heikkoa, sen valo sielussani vasta
 vaarainen aamunkäyvä. Olen kuin raaja-
 nikkoinen sokea ja kuuro huutaen yksinäisyy-
 dessäni Jumalani puoleen. Minä lapsen tavoin
 auelen ja jonydän, mutta samalla näyränä
 huikkaan: Sinun takiasi tapahtuukoon!

On ainoa selvä ja aivan yksinkertainen todistus : minä itse, se, että olen olemassa, tällaisena kuin olen, jonnekseen eutytyden tulokseena, jota johtuuat kaikki ominaisuutteni, viikau, aivuni ja taipumuksetni. Tämä kehitys on ollut tiedosta, vaatinut varmaan lukemattomia elämiä, sillä tutkiesani itseäni huomaa, että tämä nykyisessä elämässäni en ole jussii mitkikään muuttanut, vaan olen ollut jokseenkii sama olento pienestä pojasta asti omaan sisäiseen elämäni nähden ; ainoastaan tietoisuus ulkomaailmaan nähden on ijän mukana laajentunut ja rikastunut.

Samalla tunnen sisäisesti, että ollessalla, Jumalalla on jokin määrätty eutytyinen tarkoituks tänään olemaan minun suhteesii, että Hän on sisimpääni katkennyt ihanteen, jonka katkeseksi minun on määrä tulla ja että Hän vie tämän tarkoitukseensa määrän jäsähän. Minun tehtäväni on vain olla aille herkosa ja uskollinen, antautua kokonaan tämän sisäisen johdettavaksi, ei pyrkii omuuta itsestäni tekemään kuin olla sitä, mikä olen, vilpittömästi ja yksinkertaisesti. Samoin uskon, että jokaisessa ihmisessä on oma katketty salaisuutensa, jokaisella meistä oma eutytyinen tarkoituksensa, jonka sisäinen Jumalamme meissä aikanaan toteuttaa.

Seutähden olemme niin eutylaisia ja seutähden myös osamme maailmassa ovat eutylaisia koska jokainen meistä on aivan omalaatuinen olento. Vaikka meitä on ääretön joukko, olemme kuitenkin yksin, jokainen yksin oman Jumalansa kausa.

Jälleensyntymisestä. Elämä, sinun sylistäsi olen, oaa sinua, yhtä sinun kanssa. Sinä olet ikuisen, ainoa ollut, tulet ainoa olemaan. Vainiko lakata olemasta se, joka kerran on?

Olen syntymätön, kuolematon, ainoa siinä, sen sisällä, joka ikuisesti on. Se ei voi mennä itseensä ulkopuolelle, se ei voi mennä itseensä sisälle, joka kaiken täyttää, kaiken itseensä sisällyttää, jota ilman ei mitään ole.

Thmuseua syntyä ja kuolea, mutta siinä, heikkoua en voi muutenkään mennä, en euitjisesti keuleman jälkeen. Sitä totisesti jos oikeukaan olen olemassa, olen nyt jo ja jiuui nyt ainoa, missä ainoa olen oleua.

Ja kuitenkin olen tässä tajunnassani sokeaa ja pimeää. En näe entisyyteeni, enkä tiedä tulevaisuudesta.

Mitä olin viime elämässäni? Kuka sen minulle ilmoittaa? Ei auta minua jokin näkijän tieto, ei edes enkelin ilmoitus. Ainaastaan sisäinen jumalani, oma salainen itseäni voi sen minulle toteutena paljastaa.

En oaa olla herkkäuskoinen. En utuuia aavistuksia, en hämääviä mielikuvia voi totuuteen vaikuttaa, sillä totuus, minun totuuteni on kirkas, kumoamaton ja vakiunttava.

Miksi on pimeää oina edessäni? Kuka voin jälleensyntymistä lainkaan pitää totuena, koska en tunne omaa entisyyttäni, en ole päässyt omaan elämäni salaisuuden perille? Eikö minulla ja minussa itsessäni ole mitään, joka sen kumoamattomasti minulle todistaisi?

Rakas Pekka! En tiedä, onko minun eivätkä
taapseellista jotkää. Sinä, ihmisten suuri ym-
märtäjä, saanet jo tällä jonkinlaisen kuvan
minun sisällisestä olemuksestani. Tämä kuv-
vaukseni on syntynyt syyskuuttain pala ja-
lalta eivätkä mielialojen välittömänä. Oit-
tain olen tällä kirjoittanut maalla kesä-
lomalla, oittain matkoilla ja loput täällä
kayonujissa. Jokin määrätty jorussävel
pienee tällä kuitenkin soimassa kaiken tä-
pi - tuo minun ominainen sävelseni.

On vaikeata tavallaan, ikäänkuin este-
rakasta puhua näin paljon itsestäni. Kuten-
kaan sehan ei ole silä. Tämäähän oli sinun
antamasi tehtävä. Ja sinulle vaihteeksi
puhua avomielisesti ja kaiketta.

Onhan se samalla saugen omittuista.
Käytän itseisensä tällain pienen katkennut
kamarilla puheli sinulle näitä tällain vä-
köinen olento, joka on sinun ystäväsi

W.S.

P.S. On ehkä taapseellista, että kavitat
lehdet III ja IV perheeni täliden.